

ADY ENDRE - A MAGYAR UGARON

Elvadult tájon gázolok:
Ős, buja földön dudva, muhar.
Ezt a vad mezőt ismerem,
Ez a magyar Ugar.
Lehajlok a szent humuszig:
E szűzi földön valami rág.
Hej, égig-nyúló giz-gazok,
Hát nincsen itt virág?
Vad indák gyűrűznek körül,
Míg a föld alvó lelkét lesem,
Régmúlt virágok illata
Bódít szerelmesen.
Csönd van. A dudva, a muhar,
A gaz lehúz, altat, befed
S egy kacagó szél suhan el
A nagy Ugar felett.

RADNÓTI MIKLÓS - ELŐHANG AZ ECLOGÁKHOZ

Csúszik a jég a folyón, foltosra sötétül a part is,
olvad a hó, a nyulak meg az őzek lábanyomán már kis pocsolyákban a
nap csecsmőnyi sugára lubickol. Száll a tavasz kibomlott hajjal,
heverő hegyek ormán, tárnák mélyein és a vakondok túrta lyukakban,
fák gyökerén fut, a rügy gyöngéd hónalja tövében,
s csiklandós levelek szárán pihen és tovaszáguld.

S szerte a réten, a domb fodrán, fodros tavakon kék
lánggal lobban az ég.

Száll a tavasz kibomlott hajjal, de a régi szabadság angyala nem száll
már vele, alszik a mélyben a sárga sárba fagyottan, alélt gyökerek
közt fekszik aléltan, nem lát fényt odalent, sem a cserjén pöndörödő
kis zöld levelek hadait nem látja, hiába! nem ébred.

Rab. S a rabok feketén gyűrűző vad bánata csobban álmaiban s föld
és fagyos éj nehezült a szívére. Álmodik és mellét nem emelgeti
sóhaja sem még,
lent nem pattan a jég.

Néma gyökér kiabálj, levelek kiabáljatok éles hangon, tajtékzó kutya
zengj, csapkodd a habot, hal! rázd a sörényed, ló! bömbölj bika, ríjj
patak ágya!

ébredj már aluvó!

